

pravosuđu i pojedine sudije i tužioci koji su svojim odlukama kršili ljudska prava ili nisu dostojni sudijske funkcije.

Sudije i tužioci koji su vraćeni na funkcije zatražili su od države da im naknadi materijalnu i nematerijalnu štetu. Na propuste i nezakovitosti tokom izbora 2009. godine ukazuje i dokument koji je objavilo Društvo sudija Srbije. U ovom dokumentu su spiskovi sudija u opštini Vlasotince koji su pravljani na osnovu preporuka opštinskog odbora DS. U njima se vidi da je članstvo supružnika u stranci ili status simpatizera stranke bilo bitno za izbor na sudijsku funkciju.

Još jedno polovično rešenje koje će imati dugoročne posledice je izbor na funkcije sa stalnim mandatom oko 900 sudija koji su 2009. godine bile izabrane na period od tri godine pošto VSS nije utvrdio kriterijum za ocenu njihovog rada pa se sa pravom može postaviti pitanje da li su te sudije zaista zadovoljile sve kriterijume da budu izabrane na stalnu funkciju, jer njihov izbor nije u skladu ni sa zakonom o sudijama (čl. 52) koji propisuje da se sudije biraju na osnovu ocene tokom rada.

Ustavni sud proglasio je neustavnim odredbe Zakona o Pravosudnoj akademiji kojima se predviđa da Visoki savet sudstva i Državno veće tužilaca mogu kao kandidate za prvi izbor na sudijsku funkciju da predlože samo one koji su završili početnu obuku Akademije.

Visoki savet sudstva i Državno veće tužilaca usvojili su u julu odnosno u maju 2014. godine pravila za ocenjivanje sudija i tužilaca. U Srbiji nije postojalo redovno i sistemsko vrednovanje rada sudija i tužilaca zasnovano na jasnim i transparentnim kriterijumima. Sistem vrednovanja bi trebalo da bude takav da od njega zavisi karijera sudija i tužilaca na svim nivoima uključujući upravljačke pozicije.

Izveštaj o skriningu kao preporuku je naveo da je neophodno uspostaviti pravedan i transparentan sistem napredovanja sudija i tužilaca, uporedo sa sistemom periodičnog profesionalnog ocenjivanja učinka sudija i tužilaca. VSS i DVT treba da imaju odgovornost za donošenje odluka o unapređenju, ili razrešenju, a spoljni uticaj, posebno politički mora biti isključen.

5.3.2. Prestanak sudijske funkcije i disciplinski postupak Ustav propisuje da sudiji funkcija prestaje na njegov zahtev, nastupanjem zakonom propisanih uslova, razrešenjem i ako ne bude izabran na stalnu funkciju (čl. 148, st. 1 i čl. 57 Zakona o sudijama), a odluku donosi Visoki savet sudstva. Ustav ne predviđa razloge za razrešenje, već ostavlja da oni budu određeni zakonom, čime se umanjuje ustavna zaštita sudija. Zakon o sudijama predviđa razloge za razrešenje sudija i to: ako je osuđen za krivično delo na bezuslovnu kaznu zatvora u trajanju od najmanje šest meseci ili za kažnjivo delo koje ga čini nedostojnim sudijske funkcije, ako nestručno vrši funkciju ili zbog učinjenog teškog disciplinskog prekršaja (čl. 62). Nestručnim se smatra nedovoljno uspešno vršenje sudijske funkcije, ako sudija dobije ocenu „ne zadovoljava“, shodno kriterijumima i merilima za vrednovanje rada sudija (čl. 63). Inicijativu za razrešenje može podneti svako lice. Postupak se pokreće predlogom predsednika suda, predsednika neposredno višeg suda, predsednika Vrhovnog kasacionog suda, organa nadležnih za vrednovanje rada sudije i Disciplinske komisije. Postojanje razloga za razrešenje utvrđuje Visoki savet sudstva (čl. 64). Ustav (čl. 151) i Zakon o sudijama (čl. 5) garantuju imunitet